

למרות המעצר, החקירות והאי שום החמור ברצח המטרידים את גינתית איזראלוב, היא נשארה עליזה, חדת-לשון וחברותית. השי בוע סיפרה להעולם הזה על ילדותה ועל נושאים שונים המעי- סיקים אותה.

● על ילדותה:

נולדתי בבית תל-אביבי טיפוסי, שנה לאחר מילחמת-העצמאות. אבי, איש מסורתי, נהג ללכת מדי שבת לבית-הכנסת, ואמי הרליקה נרות. בילדותי גרתי ברחוב שינקין ואחר כך עברנו לצפון תל-אביב. לאבי היתה חנות למכשירים ללי טושייהלומים, ליד הכורסה הישנה. היום זה במקום שבו נמצא מיגדל שלום. אמי תמיד היתה עקרת-בית. יש לי אחות אחת, הגדולה ממני בשבע שנים, נחמה. היא נשואה לבחור העובד במחשבים ומתגוררת בלונדון. היא עובדת כמורה בבית-ספר יהודי שם. למדתי בבית-הספר העממי בלפור, והייתי חברה בתנועת הנוער הרתית של הצופים, כאשר סיימתי את בית-הספר העממי. למדתי בחמישית בתיכון, ואז השתנה מצבם הכלכלי של הוריי. המצב בבית היה קשה, והוחלט לשלוח אותי ללמוד בלונדון בבית-ספר חרדי דתי.

חמונה היתולית: יוסיניו על עמוד-קלון בטכסאס חמונה מישפחתית זעיר-בורגנית: יוסיניו עם מאיה

גינתית: „אני מאמינה

באהבה!

חמונה מישפחתית: יוסיניו, גינתית, מאיה ואחותו בשעת טיול

גינתית עם יוסף מולר ומאיה על שפת-הים

סיפרתי לו את החוויה הקשה שעברה עליי בנעוריי, והצעתי לו לא לשלוח את הבן מהארץ. אמרתי לו שצריך לפתור בעיות ולא לשנות מקום גיאוגרפי. על הרקע הזה התפתחה הידידות שלנו והתהרקה. היינו משור חיים הרבה בטלפון וגם נפגשים. בתקופה מסוימת היו למולר בעיות בחייה-גישואין שלו, והוא רצה להתגרש מאשתו. ניסיתי להסביר לו שלי כולם יש חיכוכים, ושהרשא אצל השכן נראה ירוק יותר רק מרחוק. כאשר נעצרתי בישראל, שאלו אותי החוקרים אם קיבלתי משכורת מהחבר רה שבה עבד מולר. אני אף פעם לא קיבלתי משכורת כזאת. אבל התברר לי שמולר כנראה סידר את החברה שבה עבד, ולקח משכורת פיקטיבית על שמי. אני אף פעם לא קיבלתי את הכסף הזה. רק פעם, כאשר לא עברתי איוו תקופה, מולר הסכים לשלם עבורי את הביטוח הלאומי.

● על תיקורתיה לעתיד: הרבר החשוב לי ביותר הוא שאוכל לגדל את בתי בבית, ושהיא לא תגדל במוסדות. אני רוצה לעבוד בעבודה מעניינת בשעות סבירות. אפילו אם אהיה נשואה לבעל עשיר, אני רוצה להמשיך לעבוד. החלום שלי הוא לעשות תערוכה של הוויטראז'ים שעשיתי כאשר הייתי בלונדון. כאשר אשחרר, אני רוצה לחזור ללונדון. אני רוצה לחזור אל בעלי ולחיות איתו שם. היום אני מאד אוהבת את אנגליה, אני מרגישה שהיא מתאימה לי, כי גם אני סכונית כמו האנגלים. גם לבכנה כמוהם, וגם מכחינה מנטאלית.

● על יוסף מולר: פגשתי את ג'ו במסיבה לפני שמונה שנים. היתה בנינו בהתחלה ידירות רגילה, אבל היא התחילה להתפתח כאשר הוא סיפר לי שיש לו בעיות עם אחד הבנים שלו, והוא רוצה לשלוח אותו לחוץ-לארץ.

בגיל 15 וחצי נסעתי לכרי ללונדון, ילדה רוה ומבוהלת. גרתי בבית של מישפחה יהודית ליד בית-הספר. היה לי קשה והייתי בודדה מאד. התגעעתי נורא לארץ ולמישפחה. האווירה באנגליה היתה זרה לי וכך גם השפה. אחרי חצי שנה החזירו אותי ארצה לפי בקשתי. זה היה בשנת 1967. בנעוריי היה לי יריד אחד משך זמן רב, אבל זו היתה רק ידידות. הקשר הרומאנטי הראשון שלי היה עם בעלי הראשון, אותו הכרתי בקנדה כשהייתי בת 19.

● על גברים: היחס שלי לגברים הוא אינדיווי רואלי, והוא ספציפי לכל גבר, כפי התנהגותו כלפיי. מה שחשוב לי אצל גבר זה שהוא יהיה עדין, שקט ושיהיה לי רגש אליו.

כיום, כאשר יש לי ילדה, חשוב לי מאד שהגבר יתייחס יפה לילדה שלי. עד היום חשוב לי מאד עניין הרגשות. אני עדיין מאמינה גדולה באהבה: